నాకీ తాళి వద్దు

నెల్లుట్ల వేంకటేశ్వరరావు

బాజాలు మోగుతొంటే,భవాని గుండెల్లో రైళ్ళు పరుగెత్తుతున్నాయి.మంత్రాలు వల్లిస్తూంటే వింటూ, పురోహితుడి మాట ప్రకారం తంతు వేస్తోంది. మాంగల్యధారణం మధురమైన ఘట్టం మగ.వజీవితంలో. కాని, పెళ్ళిపీటల మీద కూర్చొని, తంతుచేస్తున్న భవానికి మాత్రం, మంగళసూత్ర మంటే మనస్సు విలవిలలాడి పోతున్నది.

గతం కళ్ళల్లో కదులుతున్నది. బాధగా వుంది భవానికి, అది తల్చుకుంటేనే. చిన్న వయసులో చిదంబరంలో జరిగిన ఘోరాన్ని గుర్తు చేసుకుంటేనే గడగడా వణకి పోతోంది మనసు.

'అమ్మా, తలెత్తు' అన్నాడు పురోహితుడు. చటుక్కున తలెత్తింది భవాని. తెలియకుండానే చూసింది సుందర్రావును.

బుగ్గన చుక్క, చంద్రునిలో మచ్చలా వుంది. నల్లని నొక్కుల జుట్టు. జుట్టులో అక్షతలు, నక్షత్రాల్లా వున్నాయి.

"ఎంత అందగాడు"! పెళ్ళిచూపుల కొచ్చినప్పుడు సూట్‌లో చూసింది. కాని, యిప్పుడు "ఈ పసుపు బట్టల్లో మరీ అందంగా వున్నాడు" అనుకుంది తలవంచుకుని భవాని.

పెళ్ళిపందిట్లో జనం హాయిగా నవ్వుతున్నారు. పెద్దలూ, పిన్నలూ, అత్తరూ, పన్నీరు, తాంబూలాలందుకుంటున్నారు.

'ఇలా వుండాలి అదృష్టమంటే! కాసు కట్నం యివ్వకుండా, అందమైన, అమెరికా చూసిన అల్లుణ్ణి పట్టాడు పరంధామయ్య! దేనికైనా పెట్టిపుట్టా లన్నారు" అని చుట్టాలు కబుర్లాడుతున్నారు.

"అమ్మాయికన్నా, అబ్బాయే వన్నె ఎక్కువ! అందునా, అబ్బాయిది తెలుపుకాదు, పసిడివన్నె" అని మూలగా కూర్చున్న ముత్తైదువలు గుసగుసలాడుతున్నారు.

హోలెగిరిపోయేలా, మేళం మ్రోగింది. అందరి చూపులూ వధూవరుల మీదే నిలచాయి. మంత్రం మొదలయ్యింది. 'మాంగల్యధారణం...' అని అందుకున్నాడు పురోహితుడు. భవాని స్నేహితురాళ్ళు, భవాని జడను పైకెత్తారు. పురోహితుడు మంగళ సూత్రాన్ని, పెళ్ళికొడుకు సుందర్రావు చేతి కందించాడు.

సుందర్రావు లేచాడు.

భవాని చారెడేసి కళ్ళతో భయం భయంగా మాంగల్యాన్ని చూసింది. గుండె దడదడలాడింది. ఒళ్ళు వణకిపోయింది. మధురమైన దృశ్యాన్ని చెదరగొడ్తున్నది ఏదో చెప్పలేని భయం.

సుందర్రావు చేతుల్లో నూలు. పసుపులో ముంచిన నూలు. మధ్యలో మంగళసూత్రాలు.

భవాని గుండెలో అణచలేని బాధ, అయిష్టత. మాటరాని పరిస్థితి.

"కానీయ్, నాయనా!" అన్నాడు పురోహితుడు. సుందర్రావు భవాని మెడను తాకాడు. భవాని, విస్ఫారిత, విశాలనేత్రాలను చూశాడు. ఆ కళ్ళలో ఆనందం కనిపించలేదాతనికి. అంతుతెలియని ఆవేదన, పలుకలేని వెలికిరాని వేదనల లోతులు కనిపించాయి. క్షణకాలం, అలాగే భవాని కళ్ళల్లోకి చూశాడు సుందర్రావు. భవాని మనసులోని భయాన్ని కళ్ళు దాచకుండా చూపుతున్నాయి.

భవాని కళ్ళు దించుకుంది.

సుందర్రావు మనసులో ఆ లో చ న లు ముసురుకున్నాయి.

"కానీయ్, నాయనా" అన్నాడు మరోసారి పురోహితుడు.

సుందర్రావు భవాని మెడలో మూడు ముళ్ళు వేశాడు. మౌనంగా కూర్చున్నాడు. మొహంలో ఆనందం లేదు.

కట్టిన మంగళ సూత్రాన్ని తాకలేదు భవాని, సర్దుకోలేదు. తలవొంచి చూస్తున్నది వాటినే. భవాని తల్లి సర్దింది. స్నేహితురాళ్ళు గిలిగింతలు పెట్టారు. నవ్వురాలేదు భవానికి.

భవాని విచారంగా వుంది.

మనసు దాచినా, కళ్ళు వివరిస్తున్నాయి తన భయాన్ని, బాధను.

పెళ్ళి ముగిసింది.

వెళ్ళేవాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. మిగతావాళ్ళు కబుర్లతో సరదాగా వున్నారు.

సుందర్రావు మనసులో అనుమానాల జడివాన, ఆలోచనల తుఫాను.

"భవాని బాధేమిటి ?"

"ఆమె కిష్టంలేదు తాళి." అని అతను గ్రహించాడు.

"ఇష్టం లేనప్పుడు పెళ్ళికెందు కొప్పుకుంది?"

"తనతో విదేశాలకు రావాలనిఅడిగినప్పుడు పెళ్ళి చూపుల రోజున, సంతోషంగానే వస్తానని ఎలాఅంది?"

మరి మంగళసూత్రం కట్టే సమయాన అగ్ని పర్వతాన్ని ఆలింగనం చేసుకోబోతున్నట్టు బాధపడిం దెందుకో?

ఎవరినైనా--

ఇదివరకే ప్రేమించిందా !

ఇది-- ఈ పెళ్ళి, అమ్మా నాన్నల బలవంతమా ? ఎందుకలా మారింది భవాని, పెళ్ళి పీటలమీద, మూడు ముళ్ళు వేసే ముహూర్తాన ???

ఎన్నెన్నో ప్రశ్నలు, సుందర్రావు మనసును సూదుల్లా గుచ్చుతున్నాయి.

ఇప్పుడేం చేయాలి తను!?

తాళి కట్టేశాడు, పెళ్ళి జరిగిపోయింది? ఐనా మనసులు కలవనప్పుడు, మంగళ సూత్రానికి, పలికిన మంత్రాలకు విలువే ముంది?

నాకీ తాళి వద్దు

ఆలోచనలతో బుర్ర వేడెక్కి పోతోంది. పెళ్ళి చేసుకుని, భార్యతో హాయిగా తిరిగి అమెరికా వెళ్ళి, కాపురం చేస్తూ కాలక్షేపం చేయాలని వచ్చిన సుందర్రావు మనసులో ఆలోచనల సుడిగుండాలు సుళ్ళు తిరిగాయి.

ఆనందం ఆరిపోయింది.

అనుమానాల చీకటి చిక్కగా పేరుకుంది అతని మనసులో.

రాత్రి —

దాదాపు ఎనిమిదైంది —

భోజనాలు ముగించుకున్నారు, మిత్రులూ తాను.

రమ్మని పిలుపు —

వెళ్ళాడు. మళ్ళీ, ఏవో మంత్రాలు, ఆ తర్వాత దంపతులకు దానాలు, కానుకలిప్పించారు, భవానితో తనతో — ఈ తంతు త్వరగానే ముగిసింది.

గదిలో తనను వదలి అందరూ వెళ్ళారు.

'ఓహో! శోభనం !' అనుకున్నాడుతనలో.

'ఏమిటిది ? ఎందుకిలా జరిగింది ?' అని పూలమంటపంలా అలంకరించిన, పందిరి మంచంపైన కూర్చున్నాడు. భవాని వచ్చింది.

మనిషికన్నా, మల్లెపూల బరువే ఎక్కువగా వుంది. గది తలుపులు మూసింది,గడియ వేసింది భవాని. అగరొత్తుల పొగ తీగలతో నిండిన గదిలో, మల్లెపూల మధుర మనోహర పరిమళాలహరులు నిండాయి. మెల్లగానడచింది భవాని.

కొంగు సవరించుకోబోతే ఘల్లుమన్నాయి భవాని చేతి గాజులు.

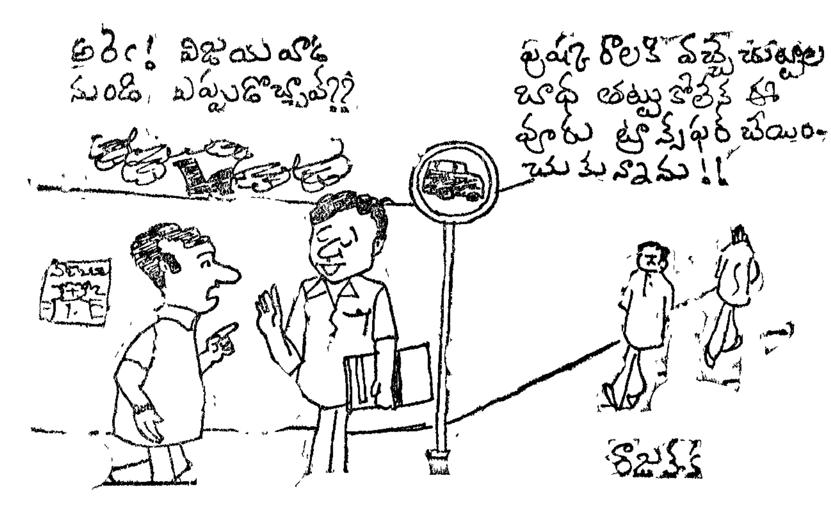

తలెత్తి చూశాడు సుందర్రావు.

తల దించుకుని, మంచానికి దూరంగా నిల్చుంది భవాని.

'భవానీ' అన్నాడు సుందర్రావు.

భవాని తలెత్తింది.

కాటుక నిండిన కళ్ళు, ఖంజరీటల్లా వున్నాయి. పచ్చని తెల్లచీర కొంగుచాటున పసుపుతాడు, బంగారు మాంగల్యాలు మెరుస్తున్నాయి.

చూశాడు సుందర్రావు పరీక్షగా.

'ఇలా..రా...కూర్చో'అన్నాడుసుందర్రావు, మంచం అంచు చూపిస్తూ.

భవాని సిగ్గుగా, నడుస్తూ వచ్చి,మంచం అంచున కూర్చుంది.

సుందర్రావు లేచాడు.

భవాని ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

సుందర్రావు చూపులు మరో చోట వున్నాయి.

"నీకీ... పెళ్ళి... యిష్టం లేదా?" అన్నాడు.

చటుక్కునలేచి, తలెత్తి విస్తుపోతూ చూసింది భవాని. భవాని చూపులను అల్లుకున్నాయి సుందర్రావు చూపులు. నవ్వింది భవాని.

నవ్వి... "చాలా యిష్టం" అంది.

సుందర్రావు మనసు కాస్త తేలికపడింది. అనుమానాల మంచు తెరలు కరగిపోయాయి.

"నేను తెచ్చిన రవ్వల గాజులు, పచ్చల దండ, చంద్రహారం వేసుకోలేదేం?" అన్నాడు సుందర్రావు కాస్త దగ్గరగావస్తూ. అతని మాటల్లో కొంచెం అనుమానం తొంగి చూసింది. తలెత్తి దీనంగా చూసింది భవాని.

"ఇష్టం లేదా?" అన్నాడు.

మాట రాలేదు భవానికి.

"నచ్చలేదా?" అన్నాడు.

చెప్పలేక పోయింది. కళ్ళల్లో నీళ్ళు మెల్లగా చేరుతున్నాయి.

"తాళి కట్టేముందు నిన్ను చూశాను, పెళ్ళి పీటలమీద— తాళిని చాలా ప్రేమగా కాక, చాలా కోపంగా, భయంగా చూశావు. ఎందుకు?" చాలా సున్నితంగా అడిగాడు సుందర్రావు.

భవాని కళ్ళు పూర్తిగా నీళ్ళతోనిండాయి. లైటు వెలుగులో మిలమిలా మెరుస్తున్నాయి, కళ్ళు, నీళ్ళు. మాట రాలేదు భవానికి.

"భవానిగారూ!" అన్నాడు.

నాకీ తాళి వద్దు

ఆ మాట వినగానే, భవాని గొంతునిండా శోకం గూడు కట్టింది.

"మీరేమీ బాధ పడకండి భవానిగారూ! చదువూ సంస్కారం వున్నవాణ్ణి. మీ మనసు గాయపరచను. మిమ్మొలను నిరాశపరచను. మీకు తాళంటే యిష్టంలేదని గుర్తించాను. కాని... అప్పుడు చేయలేక పోయాను. ఇప్పుడూ మించిపోలేదు... ఇష్టం లేకుంటే చెప్పండి మాంగల్యం మనసులను కలపలేదు, మనుషులను బంధించలేదు. చెప్పండి... మీరెవరినైనా ప్రేమించారా... మరొకరికి మనసిచ్చారా" చాలా హుందాగా, తలవంమకుని అడిగాడు సుందర్రావు.

తెల్లచీర కొంగును ఉండగా చుట్టి నోటి కడ్డంగా పెట్టుకుని, వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది భవాని.

పందిరిమంచం కర్రను ఆసరా పట్టుకుని నిల్చుంది.

'నేను మీ భర్తను కాదు... మనసు తెలిసిన మంచి మిత్రుణ్ణని, మీ బాధ చెప్పండి.. తప్పక మీకు సాయం చేస్తాను. మాటతప్పను. ప్రమాణం చేస్తున్నాను.' "ఏమండీ!" అంది భవాని, ఎక్కిళ్లను ఆపుకుని, చెక్కిళ్ల మీద నుండి ప్రవహిస్తున్న కన్నీళ్లను తుడుచుకుంటూ. సుందర్రావు మనసు విలవిలలాడింది.

జాలిగా చూశాడు.

"మీరు నా భర్త. ఇదిగో యిటు చూడండీ" అంటూ సిగ్గును తొలగదోసి, కొంగును పక్కకు విదల్చి, బ్లౌజు ముందుగ బిగించిన 'హుక్సు'ను తొలగించి చూపింది.

కళ్లు చెదిరాయి సుందర్రావుకు.

"ఏమిటది? ఎలా అయ్యింది ?? ఏమిటీ బొబ్బలు? ఎందుకలా కందినట్టు, కాలినట్టు" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"ఇందుకేనండి నా భయం! తాళి అన్నా నాకిదేభయం! ఈ భయం వల్లనే తాళిని చూసి విల విల లాడాను" అంటూ బ్లౌజును లాక్కొని, కొంగు కప్పుకుంది.

"ఏమిటది అన్నాడు" సుందర్రావు.

"నాకు బంగారం ఎలర్జీ" అంది భవాని.

"గోల్డు ఎలర్జీనా ? చాలా వింతగా వుందే! ఎప్పుడూ వినలేదు, చూడలేదు ? పూలూ, పుప్పొడి ఎలర్జీల వంటివే కాని... ఇది...వినలేదే" విస్తుపోయాడు.

"అవునండీ! నా రాత అలా వుంది ? ఎవరికీలేని జబ్బు!? ఎవరికీ రాని జబ్బు కూడానేమో ? అందుకేనండీ, యింతవరకు, నేను ఏ నగలూ పెట్టుకోలేదు, బంగారాన్ని ముట్టుకోలేదండీ! చిన్నవయసులో, నాన్నగారు చిదంబరంలో పని చేస్తున్నప్పుడు, తొలిసారి బంగారు గొలుసు వేశారు మెడలో— అంతే— తెల్లవారేవరకు వొళ్లంతా యిలాగే బొబ్బలు— అందుకే మీరు అన్ని నగలు తెచ్చినా ..." వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది భవాని.

సుందర్రావు జాలిగా చూశాడు.

"ఏ నగా వేసుకోకుండా యిన్నేళ్లు బ్రతికాను, కాని... యీ నా ప్రాణం — మీరు కట్టిన తాళి... తప్పదు... నేనేమైనా చింత లేదు, ఇది నా ప్రాణం" అని తాళిని తీసి కళ్లకద్దుకుంది. వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

"భవానీ! ప్లీజ్! వద్దు! ఇంకేడ్వొద్దు!!" అంటూ భవానిని వొళ్లోకి తీసుకుని ఓదార్చాడు సుందర్రావు.

మంచి
* కవిత్వం
* విమర్శ
* కథలు
చదవాలంటే
భారతి

ఆ స్పర్శ సుఖానికి భవాని నర నరం క్రొత్త స్వరాన్ని పలికింది. ఆనందంతో సుందర్రావు వొళ్లో వాలింది.

"భవానీ!" అని ప్రేమగా, తల నిమురుతూ పిల్చాడు సుందర్రావు.

"ఊ!" ఊహాలోకంలో మంచి మాట్లాడింది భవాని.

"ఇలా చూడు... మనసులు కలిశాక మంగళసూత్రాలెందుకు, మంత్రాలెందుకు?" అంటూ మాంగల్యాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు.

"ఇది తప్పదండీ! వేరే దేశంలోనో, వేరే జాతిలోనో, వేరే కులంలోనో పుడితే బాగుండేది... ఇక్కడ ఇది తప్పదు నాకు" అంటూ అతని చేతుల్లోని తాళిని తీసుకుని మరోసారి కళ్లకద్దుకుంది భవాని.

"వద్దు భవాని! నికి యమయాతన వద్దు! మాంగల్య ధారణం ఒకసాంప్రదాయం. చట్టం కాదు. అమెరికాలో మాంగల్యంలేదు, మన దేశంలో అందరికీ ఈ పద్ధతి లేదు. అందుకే... ఇది లేకున్నా..."

"ఏమండీ...!" అని జాలిగా చూసింది భవాని.

"ఏమీ కాదు...ప్యాస్‌పోర్టు కోసం పెళ్లి సర్టిఫికేట్ అవసరం. మన మాంగల్యం కాదు వాళ్లకు రుజువు. సర్టిఫికేట్ ... అది తీసుకుందాం చాలు..." అంటూ సుందర్రావు, తాను వేసిన మూడు ముళ్లను తానే విప్పేశాడు.

భవాని కేమీ తోచలేదు.

వద్దంటే వినలేదు... పెద్దలకు... అమ్మకూ నాన్నకూ తెల్పు తన అవస్థ. తాళిని విప్పి, బెడ్‌లైట్ పక్కన, బల్లమీద పెట్టాడు.

జాలిగా, దీనంగా చూసింది భవాని.

జాలీగా నవ్వాడు సుందర్రావు. లైటార్పి, బెడ్‌లైట్ వేశాడు.

"మల్లెపూల మత్తు మనసును నిలవకుండా చేస్తుంది భవానీ" అంటూ అమాంతంగా ఎత్తుకొనివెళ్లి పందిరిమంచంలో పడుకోబెట్టాడు.

భవాని మనసున కోరికలు నిద్రలేచాయ్.

కొంగు పక్కకు లాగాడు సుందర్రావు. లాగి... "బంగారం ... పొడు బంగారం ... భవానీ ... ఎలా చేసింది, యీ మెత్తని, ఎర్రని వొంటిని..." అంటూ బుజ్జగిస్తూ, బులిపిస్తూ ముద్దులతో ముంచాడు.

"ఏమండీ!" అంది అతికష్టంమీద పెదాలకు విరామం దొరికితే.

"ఏమిటీ!" మత్తుగా అన్నాడు.

"పసుపు కొమ్మైనా కట్టుకుంటే..." అంది భవాని.

"సరే! అన్నీ యిక్కడే! అమెరికాలో ఎవరూ అడగరు ... ఐనా అక్కడ డాక్టర్లకు చూపిస్తాను... బాగైతే— నా భవానికి బంగారు తొడుగే చేయించనూ..." చివరి మాట విని భవాని చిలిపిగా సుందర్రావు బుగ్గను గిల్లింది...

"అబ్బా!" అంటూ అల్లుకుపోయాడు సుందర్రావు.

భవానీ సుందర్రావుల శృంగార లీలల చూస్తూ మురిసింది బల్లమీది తాళి.